

ÉJSZAKI FERGETEG.

Hajrá! — vihogott, nevetett,
 Pár sziklát vízbe vetett,
 Aztán nekivágott,
 Hogy beszaladja a fél világot.
 A fjordon a hullám torlódva szaladt,
 Szirtölbe, megölve csigát, halakat.
 De bánta is ő! — Hol a csúcs?! — Nekihajt.
 Spitzberg havas ormán fűjt hajnali dalt.
 „Üdv néked, Napisten!“
 — Vad gúnnnyal üvölt. —
 „Elhagylak ma itt lenn,
 Paripám ez a föld.“
 Huj! huj! sivitott, fűtyölt, sziszegett,
 Szállt sivatag Éjszak pusztája felett.
 Nyert sik talaján vad szörnyü erőt,
 Nekidalmohodott, kétannyira nőtt.
 De unta a pusztát. Mit ér az erő,
 Hol a pásztor az úr, a földön heverő,
 Ki bölcs nyugalommal csak rákacagott,
 — Mig rajta botolt át, — jóizü nagyot.
 Dúlt, fúlt, nekilendült, felszállt. „Nosza hát,
 Nézd, nyáj buta öre!
 Itt én üzöm előre
 Felhők suta, lomha, nagy, szürke raját.“
 Hogy bösz bikamódra szétszórta e nyáját,
 Nagy vargabetűvel napmentébe szállt.
 Ott érte a várost, az új Babilont,
 Léhán, duhajúl utcáiba ront.
 Tornyos palotáin az ablakokat
 Tördelte, kitépte. Hullt a vakolat
 És hullt a cserép, a tető, a plakát,
 Göngyölt kifelé ernyőt, tunikát.
 Egy finom uracskát (kezébe csokor)
 Felkap kötekedve és táncba sodor.
 Aztán hahotázva egy pár gyereket
 Az út közepéről a szélire vet.
 Kedvére, hogy így kimulatta magát,
 Elszállt fűtyürészve erdön, falun át,
 Düllöng. Csap a fákra. Galy, lomb lepereg.
 Pörget, zavar, üldöz, csirkét, szemetet.
 Lám, lám, szelidül már a hetyke legény,
 Buckákat emelne a part fővényén,
 Nem bírja. Leül. Dalt hall, — ez a vég.
 Az Éjszaki tenger dalolt neki rég.
 Egy játszi habon, mely a partra szaladt,
 Lefeküdt, elaludt és halva maradt.

Barcsai-Fehér Géza.